

วิธีตัดกรรมเก่า

นำเสนอเมื่อ : 2 ธ.ค. 2552

วิธีตัดกรรมเก่า

ตามหลักของพระพุทธศาสนา ถือว่าทุกคนที่เกิดมาแล้วจะต้องมีทั้งบุญและบาป นั่นก็คือต้องมีทั้งกรรมดีและกรรมชั่วติดตัวมาทุกคน

ต่างกันแต่ว่า ใครจะมีบุญมาก หรือมีบาปมากกว่ากันเท่านั้น ถ้าคนเราหมดบุญหมดบาป ก็ต้องสำเร็จพระอรหันต์ กล่าวคือบรรลुพระนิพพานไปแล้ว

เหตุผลที่จะให้เราเชื่อ ในเรื่องของกรรมเก่า ที่ติดตัวเรามาทั้งฝ่ายดีและฝ่ายชั่ว ก็คือ

ถ้าเราเกิดมา มีความปกติดีทั้งร่างกายและจิตใจ ไม่บ่นพร่อง พิกारุ ไม่ขาดไม่เกิน เกิดในตระกูลที่ไม่ขัดสนจนยาก ไม่ต้องอดอยาก ปากแห้ง ไม่มีความเดือดร้อนใดๆ ก็จัดว่าเรามีกุศลกรรมนำมาเกิดในทางตรงกันข้ามจากนี้ ก็ถือว่าอกุศลกรรมนำมาเกิด

ส่วนว่าเมื่อเรามาเกิดดีแล้ว คือดีทั้งสุขภาพสุขภาพจิต รวมถึงฐานะตระกูลอะไรก็ดีหมด แต่เราเกิดมีความเดือดร้อนต่างๆ นานา นั่นก็เกิดจากการมีตัวแปรเข้ามาแทรกแซง คืออกุศลกรรมเก่ามาตัดรอนในภายหลัง

ก็ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า ทุกคนที่เกิดมาแล้วนี้ ไม่มีใครจะรับแต่ส่วนบุญอย่างเดียว จะต้องมีบาปติดปนมาด้วย มากบาง น้อยบาง ตัวเรานั้นแหละรู้ดี ส่วนว่าจะเขาใจถูกต้องหรือไม่ นั่นเป็นอีกประเด็นหนึ่ง

ในขั้นนี้ ขอให้เราเชื่อไว้เปลาะหนึ่งก่อนว่า เหตุที่คนเรามาเกิดนี้ต้องเป็นผลของบุญและบาปสงมา ไม่ใช่บุญล้วนๆ และไม่ใช้บาปล้วนๆ

ถ้าเรามีแต่บุญล้วนๆ เราก็ต้องไปเกิดในสวรรค์แล้ว และถ้าเรามีแต่บาปล้วนๆ เราก็ต้องไปเกิดในนรกแล้ว ไม่ได้มาเกิดเป็นคนกะเขาหรอก

มนุษย์จึงเป็นภูมิกลางๆ เราสามารถทำกรรมได้สูงสุดทั้งฝ่ายบุญและฝ่ายบาปและถ้าเราพัฒนาจิตใจให้ยู่เหนือบุญและ

บาปได้ เราก็ไม่ต้องมาเกิดอีก ไม่ว่าในภพหรือภูมิไหนๆ นั่นก็คือ การบรรลุเป็นพระอรหันต์

ดังนั้น การที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ จึงถือว่าเป็นโชคมหาศาลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การมีอวัยวะสมบูรณ์ มีสติปัญญาปกติ ได้คบหาบัณฑิต และพบพระพุทธศาสนา

เราควรจะต้องเอาโชคส่วนนี้ เร่งรีบเพิ่มเติมความดีต่างๆ เข้าไว้ให้มากๆ เพราะการไปเกิดในภพอื่น โอกาสที่เราจะบำเพ็ญบารมีทำโดยยากหรือทำไม่ได้เลย เช่น

ถ้าเราไปเกิดเป็นเทพในสวรรค์ ไม่ว่าจะชั้นใดก็ตามเราก็ย่อมจะหลงลืมตน เพราะมีกามคุณอันเป็นที่พิศุขยั่ววนอยู่ตลอดเวลา จึงเกิดความประมาทมัวเมา หรือถ้าเราไม่ประมาท แต่เราก็หาแหล่งทำบุญเพื่อเลื่อนชั้นทางจิตยาก

ถ้าเราไปเกิดในนรก เราก็ต้องได้เสวยวิบากของอกุศลกรรมเก่า ได้รับแต่ทุกข์เวทนาแสนสาหัส ไม่เป็นอิสระแก่ตัว ไม่มีโอกาสทำความดี ไม่มีสถานที่ทำความดี ยิ่งกว่านั้นโทษในเรือนจำเสียอีก

วิธีตัดกรรมเก่า ที่ว่านี้ หมายถึงกรรมเก่าฝ่ายลบ คือกรรมไม่ดีได้แก่ อกุศลกรรม (บาป) นั้นเอง ส่วนกรรมดีหรือกรรมฝ่ายบวก เราไม่ตัดมันหรอก มีแต่จะหาเพิ่มให้มันมีมากๆ ขึ้น เพราะบุญเป็นชื่อของความสุก ส่วนบาปเป็นชื่อของความทุกข์

ปัญหาอาจจะมิต่อไปในบางท่านว่า เราจะรู้ได้อย่างไร อันไหนเป็นกรรมเก่าฝ่ายลบ? อันไหนเป็นกรรมเก่าฝ่ายบวก?

ข้อนี้จะวินิจฉัยได้ไม่ยากเลย เอาเพียงแค่การสัมผัสทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจในชีวิตประจำวัน มาเป็นเกณฑ์ตัดสินก็ได้ว่า สิ่งใดที่เราเข้าไปสัมผัสแล้ว เกิดความทุกข์กายทุกข์ใจ อันนั้นเราก็ถือว่าเป็นวิบากของอกุศลกรรมเก่า กำลังสนองเราอยู่

ขอแยกพูดเป็น ๒ ฝ่าย คือ อกุศลกรรมเก่าเกี่ยวกับบุคคล กับอกุศลกรรมเก่าเกี่ยวกับสถานที่

ก. อกุศลกรรมเกี่ยวกับบุคคล เมื่อเราได้พบเห็นใคร ได้ยินเสียงเขาพูด ได้ยินข่าวของคนอื่น แล้วเกิดการไม่ชอบไม่สบายใจ ไม่ต้องคบหาไกลชิด นั้นแสดงว่าบุคคลนั้น เป็นอกุศลวิบากสำหรับเรา

แต่อาจจะไม่เป็นอกุศลวิบากสำหรับคนอื่นก็ได้ ในทางตรงกันข้ามอาจเป็นอกุศลวิบากสำหรับคนอื่นก็มี คือคนอื่นเขาได้เห็นหรือได้ยินแล้ว เขากลับชอบใจ อยากดู อยากฟัง อยากอยู่ไกลชิด อยากคบหา

พระพุทธองค์ตรัสว่า เป็นเพราะธาตุมันไม่เข้ากัน หรือไม่ตรงกันแสดงว่าเราเคยเป็นศัตรู หรือเคยผูกเวรกันมา ทางแก้ที่ถูกต้อง เราก็ต้องไม่ไปเพิ่มอกุศลกรรมเก่าเขาอีก แต่ควรจะละลายอกุศลกรรมเก่าดังนี้

ตัดความสัมพันธ์ ถ้าเรามีทางหลีกเลี่ยงได้ ควรหลีกเลี่ยงไปให้พ้นๆ เขา อย่าได้ทำอะไรให้เขาขุนเคืองใจ มิฉะนั้นเขาจะผูกเวรกับเราต่อไปไม่สิ้นสุด

เอาดีตัดกรรมเก่า เมื่อเราไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ ด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม เราควรจะทำดีต่อเขา เพื่อให้เขาอโหสิกรรม (ยกเลิกเวร) ต่อเราด้วยการใช้สังคหะวัตถุ ๔

คือ ทาน การเจือจานเขาด้วยวัตถุสิ่งของ ปิยวาจา พูดจากับเขาด้วยความสุภาพ ไพเราะ อุตถจริยา ประพฤติประโยชน์แก่เขา และสมานัตตตาวางตนเสมอตนเสมอปลายอย่างรังเกียจเขา

แผ่เมตตา ส่งความรัก และความปรารถนาดีต่อเขาในทุกๆ วิธีทาง พร้อมทั้งให้อภัยเขาทุกสิ่ง แมวจะเป็นการฝืนใจทำ เราก็จำต้องพยายามทำ เพื่อให้เวรกรรมเก่านั้นสิ้นสุด

ทุกครั้งที่เราทำความดี ก็ควรจะแผ่ส่วนกุศลหรือกรวดน้ำ
อุทิศส่วนบุญไปให้เจ้ากรรมและนายเวรด้วย

ข. อุกศลกรรมเกี่ยวกับสถานที่ เมื่อเราเข้าไปอยู่ในสถานที่ใดแล้วได้เห็น
ได้ยินแต่สิ่งอันเป็นอัปมงคลแล้วเกิดความไม่สบายใจ จะด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม
จัดว่าเป็นผลของอกุศลกรรมเก่าบันดาลให้เป็นไปควร

ยอมรับกฎแห่งกรรม คือ ยอมรับว่า มันเป็นผลของอกุศลกรรมเก่าของเราเอง
ทั้งที่บางทีก่อนมาอยู่ เราก็ได้เลือกแล้ววดี แต่พอมายู่เขาจริงก็แปรไปได้ เมื่อเป็นดังนี้
ขันทนควรอดทนไปก่อน

เมื่อเห็นว่ามันเหลืออดเหลือทนจริงๆ หรือขึ้นทุซ็อยู่ต่อไป จะทำให้สุขภาพจิตเสีย
เกิด "ขั้นแตก" ขึ้นมา หรือเราอาจจะเผลอทำกรรมชั่วใหม่ๆ ตอกรรมชั่วเก่าๆ เขาไปอีก
ก็ควรที่จะหาทางย้ายไปอยู่ที่อื่นเสียในทันที

เปลี่ยนแปลงสถานที่ คือ ดัดแปลงสถานที่ อย่านำให้ได้พบเห็น
หรือได้ยินสิ่งที่เป็นอัปมงคลต่างๆ เท่าที่เราสามารถจะทำได้ ถ้ามันทำไม่ได้จริงๆ
ก็มีอยู่วิธีเดียว คือย้ายไปอยู่ที่อื่นให้มันพนๆ ไปเสีย

ปรับใจ คือ ควบคุมจิตใจของเรา ไม่ให้ออกไปรับอกุศลวิบาททางทวารทั้ง ๕ คือ
ทางตา หู จมูก ลิ้นและกาย ด้วยการเอาสติควบคุมจิตไว้

เอ๊ะ! จะไปคอยคุมมันไหวหรือ?

ถ้ามีคำถามอย่างนี้ ก็ตอบได้ง่ายๆ ว่า ไหว ไหวแน่ๆ เพราะอารมณ์ต่างๆ
ไม่ว่าจะเกิดทางใด มันก็เป็นอนิจจังเหมือนกัน คือมีเกิดขึ้นตั้งอยู่ชั่วขณะ แล้วก็ดับไป
ไม่มีอะไรจะอยู่คงทนถาวร

ขออย่างเดียวกันเท่านั้น คือ อย่านำหรือตัดอกุศลกรรมเก่าด้วยความชั่วเป็นอันขาด
ต้องแก้ด้วยการเอาดีสู หรือสูความชั่วด้วยความดี ซึ่งตรงกับพุทธภาษิตจากธรรมบท
(๒๕/๓๘) ที่ว่า

จงชนะความชั่วด้วยความดี

กรรมของตนเองย่อมนำไปสู่ทางชั่ว

สาธุ กัมมหนิ หยหนติ ทุกคตตี

บำเพ็ญ ศาสนกิจให้ครบวงจร

ศาสนกิจ คือ กิจที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา
ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธไม่ว่าประเภทใด?
ก็ควรที่จะได้บำเพ็ญกิจในพระศาสนาให้ครบถ้วนเท่าที่เราพอจะทำได้ เมื่อเวลาได้รับผล
เราก็จะได้รับอย่างครบถ้วน

ว่าโดยหลักใหญ่ๆ แล้ว กิจในพระพุทธศาสนาก็มีไม่มากนัก คือมีเพียง ๒ กลุ่ม
หรือ ๒ ประเภทเท่านั้น ดังนี้

สำหรับชาวบ้านผู้ครองเรือน ก็มี ทาน ศีล และภาวนา

สำหรับนักบวช ก็มี ศีล สมาธิ และปัญญา

ทาน เป็นเรื่องของวัตถุ หรือปัจจัย ๔
สำหรับหล่อเลี้ยงชีวิตและอำนวยความสะดวกสบายในส่วน "รูปธรรม"

ศีล เป็นเรื่องของการปิดกั้นกัณฑ์เวร และเป็นการพัฒนากายกับวาจาให้ปกติ
กับเป็นกระบวนกรงดเว้นไม่ประทุษร้ายตนเองและผู้อื่นทางกายและวาจา

ภาวนา เป็นเรื่องของการพัฒนาจิต อบรมจิต ให้เกิดปัญญา
เพื่อให้เกิดความรู้ความงามเห็นทุกสิ่งตามความเป็นจริง และดับทุกข์ได้สิ้นเชิง

ทั้ง ๓ ส่วนนี้ ต่างต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน
ชีวิตจึงจะพัฒนาไปสู่เป้าหมายของมนุษย์อย่างสูงสุด (นิพพาน)
ถ้าเราบำเพ็ญเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง ก็บรรลุเป้าหมายอยาก หรือบรรลุไม่ได้เลย เช่น

บำเพ็ญแต่ทานล้วนๆ ก็ไม่สามารถที่จะป้องกันกัณฑ์เวร หรือไม่อาจจะดับทุกข์ต่างๆ

ได้เลย และจะเป็นเหตุให้บำเพ็ญทานอย่างมกด้วย

รักษาศีลเพียงอย่างเดียว ไม่ให้ทาน ไม่เจริญภาวนา ก็ย่อมจะอดอยาก ยากจน ไม่มีพวกพ้องบริวาร และดับทุกข์ทางใจไม่ได้ด้วย

เจริญภาวนาแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากจะอดอยากปากแห้งแล้ว ยังจะเต็มไปด้วยภัยเวร เพราะขาดอานิสงส์แห่งศีลคุ้มครองป้องกัน

เพื่อให้เห็นภาพพจน์ชัดเจน เกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนากิจไม่ครบวงจร แล้วจะนำความทุกข์มาให้ในเบื้องปลาย จึงขอยกเอาตัวอย่างพระเถระในสมัยพุทธกาล ๒ รูป มาเป็นอุทาหรณ์ ดังนี้

พระพาหิยทารุจิริยะ
ท่านได้รับการยกย่องจากพระพุทธเจ้าว่าเป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายทางตรัสธรรมเรา

แล้ว เพียงพระพุทธองค์ตรัสแนะหรือสอน ๒,๓ คำเท่านั้น
ท่านก็บรรลุพระอรหันต์แล้ว

แต่พระพาหิยะก็เป็นผู้อากัฏ แม้ไม่ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว
ก็ไม่มีวิชาสมาธิหมกมุ่นเสีย เพราะท่านไม่ได้บริจาคนิเวศน์ในอดีตชาติ
พระพุทธเจ้าจึงทรงให้ท่านไปแสวงหาสมาธิมาก่อน

ในขณะที่ท่านเที่ยวเดินหาเศษผ้า ตามข้างถนนและกองขยะอยู่นั้น
ไปพบเศษผ้าผืนหนึ่งที่กองขยะ ท่านกำลังกมดิ่งเศษผ้าอยู่นั่นเอง
วัก็มาขวิดท่านถึงแก่ชีวิตในทันที

ตามปกติผู้ที่มีบารมีเต็มเปี่ยม
สามารถที่จะบรรลุธรรมในทันทีที่ฟังพระพุทธเจ้าทรงแสดง แล้วกราบทูลขออุปสมบท
และพระพุทธเจ้าทรงประทานอุปสมบทเองนั้น

เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสว่า "จงเป็นภิกษุมาเถิด"
เพศของผู้นั้นก็จะกลายเป็นเพศของภิกษุไปในทันที ถ้าบำเพ็ญบารมีมาครบวงจร

แต่ในกรณีของท่านพระพาหิยะนี้ พระพุทธองค์ทรงเล็งเห็นว่า
ท่านไม่ได้บำเพ็ญทานบารมีदानวัตถุ (ผ้า) มาก่อน พระพุทธองค์จึงมิได้ประทาน

"เอหิภิกขุ" ให้ ท่านก็เลยไม่ไม่มีโอกาสได้บวช ทั้งที่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว!

พระลูกศิษย์พระสารีบุตร ในบรรดาพระสาวกที่อดอยากทั้งหลายในสมัยพุทธกาล เห็นจะไม่มีรูปใดเกินพระหลวงตาที่เป็นลูกศิษย์ของพระสารีบุตร ซึ่งมาบวชเมื่อแก่ไปไม่ได้อีกแล้ว

ตามประวัติว่า ท่านเป็นผู้ที่มีลาภน้อยที่สุด เมื่อท่านอยู่ครองเรือน ก็หาเลี้ยงปากท้องของตนเองไม่ค่อยพอ พอเห็นว่าชีวิตพระเป็นอยู่สุขสบายร่ำรวยด้วยอาหาร และปัจจัย ๔ มีฟุ่มเฟือย ท่านจึงมาขอบวชอยู่กับพระสารีบุตร

แต่พอมาบวชแล้ว ท่านก็ยังไม่พ้นสภาพเดิมอีก นั่นคือท่านไปเที่ยววิภทบาทูก็ไม่ค่อยมีใครใส่ อาหารที่ได้จึงไม่พอฉัน และฉันไม่เคยอิมทองเลยแถมแต่วันเดียว

แม้ท่านจะบำเพ็ญเพียรจนบรรลุเป็นพระอรหันต์แล้วท่านก็ยังอดๆ อยากๆ อยู่เช่นเดิม ด้วยอกุศลกรรมเก่า ที่ท่านไม่เคยสั่งสมทานบารมีไว้มาก่อนนั่นเอง

ท่านพระสารีบุตรรู้บุญกรรมของท่าน จึงพยายามเอาอาหารมาให้ท่านฉันอยู่เป็นประจำ แต่อาหารนั้นๆ ท่านก็ไม่ค่อยได้ฉัน พอทานจะฉันหรือจะเขาปากออยู่แล้ว ก็มีอันเป็นตองหรือ เสียหายไปทุกที (วาเทวดาแกล้ง)

จนในวันสุดท้าย ที่ท่านจะถึงเวลามรณภาพแล้ว พระสารีบุตรเกิดสังเวชจิต คิดจะให้ท่านฉันอาหารให้อิมทองสักมือหนึ่ง ท่านจึงเอาอาหารไปให้ด้วยมือตนเอง และถือไว้ให้ท่านฉันต่อหน้า

วันนั้นท่านจึงได้ฉันอาหารเต็มอิมและเป็นอิมแรกและอิมสุดท้ายของชีวิต เพราะท่านนิพพานในวันนั่นเอง

นี่คือการบำเพ็ญศาสนกิจไม่ครบวงจร จึงเกิดการไม่สมดุลกัน เพราะไปมุ่งทำหนักในส่วนใดส่วนหนึ่ง แล้วผลจึงออกมาอย่างนี้

จึงเป็นที่น่าสังเวชแก่ผู้ที่พบเห็น

ดังนั้น ผู้ที่รู้ตัวเองว่า ตนยังบำเพ็ญศาสนกิจไม่ครบวงจร คือ ทาน ศีล และภาวนา ก็ขอได้โปรดบำเพ็ญให้ครบเสียเถิด แล้วท่านจะไปเกิดในภพในชาติใด ก็จะได้รับอานิสงส์แห่งกุศลกรรมครบวงจร

หน้าที่ของชาวพุทธที่ดี จะต้องปฏิบัติศาสนกิจ ดังนี้

ทานก็ต้องให้ ศีลก็ต้องรักษา ภาวนาก็ต้องเจริญ

ถ้าปฏิบัติได้ครบทั้ง ๓ ส่วน จึงจะถือว่า เป็นการบำเพ็ญ "ศาสนกรรม" ที่ครบวงจรอย่างแท้จริง และผู้ปฏิบัติก็ย่อมจะได้รับผลกรรมอันไพศาล ทั้งในชาติปัจจุบันและในชาติต่อไป

ข้อควรสังวร

ในการบำเพ็ญศาสนกิจให้ครบวงจรนี้ สิ่งที่คุณควรให้ความสนใจเป็นพิเศษก็คือ ศรัทธา กับ ปัญญา จะต้องเจริญให้สมดุลกัน หรือ ต้องถอดคอไปพร้อมๆ กัน

ถ้าไม่ปรับศรัทธากับปัญญาให้สมดุลกัน การบำเพ็ญศาสนกิจ หรือศาสนกรรมก็ไม่มีทางจะครบวงจรได้ กล่าวคือ

ถ้าเคยให้ทานมาอย่างไร? มันก็จะให้ทานอยู่อย่างเดียว ไปจนตาย

ถ้าเคยรักษาศีลมาอย่างไร? มันก็จะมโห่งรักษาอยู่อย่างเดียวเรื่อยไป

ถ้าเคยเจริญภาวนามาอย่างไร? มันก็จะทำอยู่อย่างเดียวจนตาย

คนยอมทำกรรมดีและกรรมชั่วด้วยตนเอง

คนอื่นจะทำกรรมดีหรือกรรมชั่วให้ไม่ได้เลย

อตตนา กุรุเต ลกขี กุรุตตนา

น หิ ลกขี อลกขี วา อญญเญ อญญสส การโก

สิริกาทักณณชาดก ๒๗/๑๙๒